

Bir 28 Şubat Hikayesi

Yıl 1998. İstanbul Üniversitesi Sağlık Hizmetleri Meslek Yüksek Okulu ikinci sınıf öğrencisiydi. Mezun olmak üzereydi. Son sınavlardan birine girmek için sınıfta yerini almıştı ki okutman olarak görevli Çiğdem Yalvaç tarafından duyuru yapıldı:

“Başörtüsünü açanlara sınav kâğıtlarını vereceğim, açmayanlar dışarı çıksınlar.”

Başörtülü iki arkadaşları. Başörtülerini çıkartmayı da dışarı çıkmayı da reddettiler. O okulun öğrencisiydiler ve sınava girme hakları vardı.

Okutman, sınıftan çıkıp polislere haber verdikten sonra geri döndü. Bu defa tavrını sertleştirerek başörtülü öğrencilere bağırdı:

“Ya insan gibi giyinin ya da sınıfı terk edin. Yeter!”

Çok geçmeden polis sirenleri duyuldu. Pencereden baktığında iki polis otobüsünün okulun bahçesine girdiğini gördü. Şok olmuştu. Sınıfın kapısı açıldı ve zırhlı 7-8 polis bir anda içeriye daldı. “Ne oluyor, yapmayın, etmeyin” demeye kalmadan, yaka paça sürüklenerek gözaltına alındı.

Bir süre hücrede bekletildikten sonra Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü. Parmak izi alındı. Önüne rakamlar konularak fotoğrafları çekildi. Sorgulandı. Birçok örgüt ismi söylendi kendisine ve bu örgütlerden birini seçmesi istendi. Hangi örgüttendi?

Sorgu neticesinde, önüne bir evrak konuldu. O evrakı imzalarsa serbest kalacağı, imzalamazsa gözaltı süresinin uzatılacağı bildirildi.

“Ben sınıfta başörtüsü ile bulunuyordum. Bu yüzden kargaşa çıktı. Diğer öğrencilerin eğitim ve öğretimini engelledim. Suçumu kabul ediyorum.”

Nuray Canan sekiz saatin ardından evrakı imzalayıp serbest kaldı.

Ertesi gün final sınavına girmek üzere okula gittiğinde, ana kapının önünde polis barikadı ile karşılaştı. Bir liste hazırlanmış ve okul sekreterine verilmişti. Yalnızca o listede adı okunanlar sınava girebilecekti.

Öğrenciler okul önünde yığılmış, adlarının okunmasını bekliyorlardı. Herkesin adı okunuyor, başörtülülerinki okunmuyordu. Listeyi kontrol ettiklerinde, başörtülü öğrencilerinin adlarının yanına Türbanlı anlamında, “T” işareti konulduğunu, bu sebepten isimlerinin atlandığını fark ettiler.

Bu ayrımcılık karşısında öfkeye kapılan öğrenciler okul yönetimini protestoya başladılar. Başörtülü öğrenciler hep birlikte içeriye girmeye çalışırken çıkan arbedede yere düştü. Polis, postallıyla kolunu birkaç kez teklemekten sonra ezdi. Nuray Canan'ın kolu mosmor olmuştu. Hastaneye kaldırıldığında, liflerin koptuğu anlaşıldı. On beş günlük iş göremezlik raporu aldı.

Yasaklar ve polis şiddeti toplumda rahatsızlık oluşturmaya başlamıştı.

Nuray Canan, İnsan Hakları ve Mazlumlar İçin Dayanışma Derneği'nde sargılı koluyla kameraların önüne geçti ve başörtüsü zulmünün geldiği noktayı kamuoyuna gösterdi.

Mazlumder İstanbul Şubesi Başkanı Av. Şadi Çarsancaklı, “polis görevi üniversite içinde sulh ve sükûnu sağlamak, kamusal hakların kullanılmasının engellenmesini önlemek iken, İstanbul polisi üniversite öğrencilerinin anayasal hakkı olan eğitim hakkını engellemek ve imtihana girmek için anfiye yerini almış çocukları yaka paça dışarı atmakla meşgul olmaktadır” dedi.

1000 yıl süreceği beyan edilen 28 Şubat sürecinin sembol isimlerinden bir kişi ve bir kurum, ilk kez o basın açıklamasında birlikte görülüyorlardı.

Nuray Canan kendisini darp eden polis sicil numarasını aldı. Ardından o polis hakkında suç duyurusunda bulundu. Bu suç duyurusuna ilişkin olarak kayıt dışı bir biçimde gözaltına alındı. Getirildiği karakoldaki polisler tarafından tehdit edildi. Tehditler sonucu, ancak polis hakkındaki şikâyetinden vazgeçince serbest kalabildi.

Yine, ilerleyen aylarda, Vefa’da, çalıştığı klinikten alınıp karakola götürüldü. Bu kayıt dışı gözaltında da polislerin nasihat, uyarı ve tehditlerine muhatap oldu. Hemen ardından, polislerce işyerine yapılan baskı neticesinde işinden oldu.

Üniversitelerde tehdit ve yıldırma politikaları sonucu başörtüsünden vazgeçmeyen öğrenciler için “ikna odaları” olarak adlandırılan yöntem devreye sorulmuştu. Öğrencilere, başlarını açmaları karşılığında burs bağlanacağı, staj ve iş imkânları sağlanacağı gibi destek vaadlerinde bulunuldu.

Nuray Canan, okul kaydını dondurmamak zorunda kalırken verdiği dilekçede, başörtüsünü değil maddi imkânsızlığı gerekçe gösterdi. Bunun üzerine okul sekreterliğinden kendisine, “maddi problemlerin varsa hiç sorun değil, sen başını açmaya niyetliysen hesap numaranı ver, biz sana istediğin kadar para yatırırız” dendi. Kabul etmedi.

Yıl 1999. İstanbul Üniversitesi’nin önünde başörtüsü yasakları protesto ediliyordu. Nuray Canan hamileydi ve o gün hastaneye, kontrolüne gitmek üzere durakta bekliyordu. Polis müdahalesi nedeniyle fakülte önündeki göstericilerden bir kısmı sağa sola kaçtı. Oluşan kargaşa içinde sivil polisler Nuray Canan’ı da gözaltına aldılar.

Hamile olduğunu, doktorla randevusu olduğunu, eylemle hiçbir şekilde alakası olmadığını söylese de dinlemedi. Çeke sürükleye, zorla polis minibüsüne sokuldu. Bir anda, 17 kişiyi doluşturdukları bir minibüste, sıkış tıkkış halde buldu kendini. İkiz bebeklere hamile olduğu için zorlanıyordu.

“Pencere açar mısınız, nefes alamıyorum” diye seslendi polislere.

Bayan polislerden biri, “kes sesini, size bu ülkenin havası bile haram” diyerek tersledi kendisini.

Beyazıt Karakolu’nda bir odaya alındılar. İçlerinde 3-4 tane erkek öğrenci de bulunuyordu. Polisler hiçbir açıklama yapmadan, ellerinde coplarla öğrencilere saldırdılar. Kin ve nefretin güdülediği öfkeyle, acımasızca dövüyorlardı.

“Durun, yapmayın!” diye araya girilmesi nafileydi. Büyük bir arbedenin içindeydi artık.

Nuray Canan, o arbede içinde baygınlık geçirdi. Gözünü açtığı anda Haseki Hastanesi’nde idi. Doktorun sözleri kulağına çalınıyordu:

“Bebeklerden birinin kalp atışı gelmiyor. Bunları almak lazım...”

Duyduklarına inanmadı.

“Benim zaten randevum vardı bugün. Beni kendi hastaneme götürün” dedi.

Yarı baygın halde, polis aracına bindirildi ve kayıtlı olduğu hastaneye götürüldü. Hastane, gözaltında olduğu için kendisini kabul etmedi. O telaş içinde başka bir hastane bulundu.

Doktor, polis nezaretinde gelen hamile hastasını muayene etti ve akıbeti bildirdi:

“İkiz bebeklerden biri ölmüş. Ölen bebek diğerini zehirleyeceği için ikisinin de alınması gerekiyor.”

Polisler bir an olsun yanından ayrılmıyorlardı. Kapıda nöbet tutuyorlar, beş dakikada bir kapıyı açıp içeri bakıyorlardı.

Nuray Canan, kollarında serumlar, tedavi altında, endişeli bir halde olan biteni idrak etmeye çalışıyordu.

Sabah olduğunda polisler kendisini Sultanahmet Adliyesi’ne götürmek üzere geldiler. Gözaltına alınan diğer öğrenciler hâkim karşısına çıkartılacaktı. Onu da duruşmaya yetiştirmeliydiler. Kanun bunu emrediyordu.

Doktorlar karşı çıktılar:

“Bu bayanın tansiyonu yüksek... Karnındaki bir bebek ölü... Diğer bebeğin kalp atışları zayıf... Hayati tehlikesi var, hastayı size veremeyiz.”

Altı yedi polis, doktorlara baskı kuruyor, sert sözlerle dediklerini dayatmaya çalışıyorlardı. Polis amiri doktora sert çıktı:

“Vereceksin! Serumları kolundan sök. Bize verilen talimat bu.”

Polisler hastaneyi birbirine kattılar. Doktorlar mecbur kalarak hastayı polislere teslim etti.

Nuray Canan, “gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefet” suçlamasıyla hâkim karşısına çıkartıldı, ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı.

Gözaltında maruz kaldığı şiddet dolayısıyla karnındaki ikiz bebeklerden biri ölmüştü. Ne var ki bu gerçeği kabullenmek istemiyordu.

Bir ay boyunca inanmadı bebeğinin öldüğüne ve hastane hastane gezdi. Bebeğinin yaşadığını öğrenene dek doktorlara görünmeye devam ediyordu. Doktorlar, hangi psikolojide olduğunu anlamışlardı. Nihayet bir radyoloji doktoru, aşikâr olan acı gerçeği ona kabullendirdi. Onu karşısına aldı ve silkeler gibi sert konuştu:

“Bak! Bebeklerinden biri ölü, tamam mı!? Bunu artık kabul etmek zorundasın, anlıyor musun? Kabul etmek zorundasın!”

“Tamam” diyerek, çaresiz, yanından ayrıldı doktorun.

Draman’a gitmek için minibüse bindi. Minibüste kendisini sıktı, sıktı, sıktı... Tam inmek üzereyken bir çığlık attı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Kabullenmişti artık; bebeklerinden biri ölmüştü!

İnsanlar, “ne oluyor” diye panikle yanına geldiler yardımcı olmak için. O ise caddede deli gibi koşmaya başladı. Hem koşuyor, hem ağlıyor hem de “ölmüş, ölmüş” diye bağıırıyordu.

Eve vardı. Kapıyı annesi açtı.

“Hayırdır, ne oldu” diye sordu.

“Bebeklerden birisi ölmüş.”

“Kızım sen deli misin? Bir ay oldu, niye böyle inat ediyorsun!”

Ana kız, birbirlerine sarılıp ağladılar.

İmtihan, asıl şimdi başlıyordu. Hangi doktora gitseler “çocukları almak lazım” deniyordu. Kürtaj yapılması gerektiği net bir biçimde ifade ediliyordu.

Nuray Canan bunu da kabul etmedi. Dört buçuk aylık bebeğinin hayatı için ölü ikizini dört buçuk ay karnında taşıdı ve nihayet mükâfatını aldı: Bebeği sağlıklı bir şekilde doğmuş, kucağındaydı.

Nuray Canan hakkında “eğitim ve öğretim çalışmasını engellemek suçu” işlediği gerekçesiyle Fatih 1. Asliye Ceza Mahkemesi’nde dava açıldı.

Dava 2 yıl sürdü. Suçun işlendiğine ilişkin delil olarak iki adet belge gösteriliyordu. Biri, sanığın karakolda, korku ve baskı altında imzalamak zorunda kaldığı evrak, diğeri ise okutman tarafından düzenlenen tutanak... Bu tutanağın altında okul müdürü ile iki polisin şahit olarak imzaları bulunuyordu.

Şahitler Mahkemeye çağrıldılar. Sorulduğunda, yargılama konusu olaya şahit olmadıklarını ifade ettiler.

Hâkimin, “o halde bu tutanağa neden imza attınız” diye sorması üzerine, “Çiğdem Hanım çok ısrar etmişti” dediler.

Hâkim, hüküm gerekçesini oluştururken Hukuk Felsefesine dalarak özlü çıkarımlarda bulundu:

“Herkes yasaların men etmediği ölçüde, dini inanç ve düşüncelerinde serbesttir. Kimse bir diğerini dini inancından ve buna bağlı dininden dolayı kınayamaz. Aksine davranış suçtur. Okumak herkesin hakkıdır, kimse bu haktan mahrum bırakılamaz, ancak kimsenin yasaların suç saydığı ve men ettiği davranışlarda bulunma hakkında yoktur. Herkes hakkını kullanırken kurallara uygun davranmak zorundadır.

Yine her sahada Anayasal hakkı olduklarını ileri sürerek hak arayanların hak arama sınırlarının, başkalarının haklarının başladığı yerde bittiğini bilmesi gerekir.”

Mahkeme suçun işlendiğine kanaat getirdi. Nuray Canan 6 ay hapis cezasına çarptırıldı. 28 Şubat postmodern darbenin ruhuna uygun bu karar Türkiye’de uzun süre konuşulacaktı.

Hürriyet Gazetesi “Eğitimi Engellemeye 6 AY HAPİS” başlığı ile verdiği haberin ilk cümlesinde, sanığın tutuksuz yargılanmasına dikkat çekti:

“Türbanla girdiği final sınavında eğitim ve öğretimi engellediği gerekçesiyle tutuksuz yargılanan Nuray Canan Beziğân 6 ay hapis cezasına çarptırıldı.”

Star Gazetesi, “Türbana İlk Hapis” manşetiyle verdiği haberde sanığın büyük boy fotoğrafını kullandı. Fotoğraf kenarına önemli gördüğü kısa açıklamalar ilaştirdi:

“Mahkemeye eşi ve altı aylık oğlu ile geldi. Çarşafı andıran siyah türbanını çıkarmadı.”

“İki yıla kadar hapsi isteniyordu. Altı ay aldı. Hapse düşmesini, mahkemedeki iyi hali önledi.”

Karar Türkiye dışında da ses getirdi.

ABD'nin etkili yayın organlarından Washington Post'ta "Türkiye'nin problemleri kadınların başına dayandı" başlığı ile genişçe bir haber yayınlandı. Haber, Nuray Canan'a verilen altı aylık hapis cezası ile başlıyor ve başörtüsü mağdurları, insan hakları grupları ve bilim insanlarının görüşlerini kamuoyuna aktarıyordu.

Uluslararası İnsan Hakları Kuruluşu "Human Rights Watch" (İnsan Hakları İzleme Örgütü) başörtüsü ile sınava girdiği için altı ay hapse mahkûm edilen Nuray Canan'ı Avrupa Parlamentosu'nun gündemine getirdi.

"HRW Türkiye'deki insan hakları ile ilgili kaygılarını bir mektupla Avrupa Parlamentosu üyesi milletvekillerine ilettiler. Türkiye'deki okullarda ve devlet dairelerinde yaşanan başörtüsü yasağının ve bundan kaynaklı sorunların dinmek bilmediği belirtilen mektupta, bu uygulamanın laiklik adına ve ordunun desteği ile sürdürüldüğü kaydedildi."

Yıl 2000. Keyfi gözaltılar ve maruz kaldığı fiziki ve psikolojik şiddet bir yana, tehditler almaya devam ediyordu. Her ne kadar altı aylık hapis cezası ertelenmişse de hakkında yeni bir dava daha açılmıştı. O şartlar altında Türkiye'de daha fazla kalamadı ve Amerika'ya gitti. Bir süre Amerika'da kaldıktan sonra Kanada'ya sığındı.

Sığınmacı olarak başvuru sahibi kişiler önce mülakata alınıyor, uygun görülürse bir sonraki aşamada vatandaş olmalarına ilişkin karar için mahkemeye çağrılıyorlar.

Nuray Canan mülakatta hayat hikâyesini, Türkiye'de yaşadıklarını anlatınca, görevli kadının gözleri doldu. "Kendimi iyi hissetmiyorum, müsaadenizle bir ara vermek istiyorum" diyerek, odadan çıktı. On beş dakika sonra geri döndü ve "tamam" dedi, "mahkemeye gerek kalmadan sizi vatandaşlığa kabul ediyoruz."

Kanada tarihinde ilk kez bir kişi "dininden dolayı ayrımcılığa tâbi tutulduğu için sığınma başvurusunda bulunmuştu. Hikâyesini okumakta olduğunuz bu kişi Kanada tarihinde en kısa sürede vatandaşlık hakkı edinen kişi olmuştu ayrıca. Eşi ve çocuğu da kendisiyle birlikte bu hakkı elde etti.

Aradan iki hafta geçmişti ki, Adliye'ye davet edildi Nuray Canan. Eksik evraklarıyla ilgili bir bildirimde bulunulacağını düşünüyordu. Bir görevli kendisini karşıladı. Bir odaya buyur etti. Burası büyük bir Mahkeme salonuydu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Derken, hâkim kürsüsüne oturmasını rica ettiler. Oturdu. Yanında tercüman, karşısındaki onlarca hâkim...

"Bizi aydınlatmanı istiyoruz" dediler. "Türkiye'de ne oluyor? Devlet neden sizin gibi başörtülü insanlara karşı böyle baskıcı bir tavır sergiliyor?"

Nuray Canan, Türkiye'de yaşanan 28 Şubat sürecini, olup bitenleri anlattı.

Kişisel sorular soranlar oldu, onlara cevap verdi. Duydukları karşısında gözyaşlarına hakim olamayan yaşlı bir kadın hakim yerinden kalktı ve Nuray Canan'ın boynuna sarıldı.

"İnsanlığımı hissettim. Gerçekten, ancak böyle büyük bir inanç insana bunları yaptırır" dedi.

O brifingin ardından Kanada Hükümeti Nuray Canan'a, inancından dolayı mağdur olarak Türkiye'den gelenler için referans olma hakkı tanıdı. İlerleyen yıllarda onun referansıyla en az 25 kişi Kanada'da vatandaşlık hakkı elde edecekti.

Vatandaşlık elde edenler için bir tören düzenleniyordu. Büyük bir salonda toplandılar. Vatandaşlık yemini edildi. Genelkurmay'dan üst düzey bir asker, vatandaş olanlarla tokalaşarak belgelerini takdim etmeye başladı.

Nuray Canan, belgeleri takdim eden komutanın yardımcısına giderek, "söyle misiniz kendisine, bana eliniz uzatmasın" diye ricacı oldu.

Sıra kendisine geldiğinde Komutan, "size bunu takdim ediyorum ama çıkışta sizinle mutlaka görüşmek istiyorum, beni bekleyin, olur mu?" dedi.

Törenden sonra komutan Nuray Canan'ın yanına gelerek, tokalaşmama gerekçesini sordu. İncancından dolayı tokalaşmadığı yanıtını alan komutan, "sizi canı gönülden tebrik ederim. Sizin gibi bir insanı tanıdığıma sevindim." dedi.

Nuray Canan da bu tavır karşısında şaşırılmış ve sevinmişti.

Komutan, "yalnız şunu anlayamadım" dedi, "neden diğer örtülüler kendileri ellerini uzatıyorlar?"

Nuray Canan, üniversite eğitimine Kanada'da devam etti. Türkiye'de başörtüsü yasakları genişletilirken o Kanada'da bir devlet okulunda öğretmen asistanlığı yapıyordu.

Kanada'da geçirdiği 7 yılın sonunda kendisine tiroid kanseri teşhisi konuldu. Doktor, "kaç tane çocuğun var" diye sordu.

"Üç"

"Yaşları kaç?"

"Bir, iki ve yedi"

"Kansersin ve son aşamada olduğundan acilen ameliyat gerekiyor"

Doktor, hemen sekreterini aradı ve en yakın tarihe ameliyat günü ayarladı. "Şuraya imza atar mısın" dedi.

"Bu nedir"

"Kanser ses tellerine de sıçramış olduğundan, ses tellerini kesmemiz gerekiyor."

Nuray Canan için şok edici bir gerçek daha belirmişti birdenbire.

Yedi yaşındaki oğlu apartmandaki bütün Türklerin kapılarını çalarak komşulara, okulda öğretmenine, tanıdıklarına "biliyor musunuz, annem ölecek, kansermiş" diyerek derdini anlatıyordu.

Nuray Canan, bir yandan, "konuşamazsam ne yaparım" diye üzülürken bir yandan da sürekli dua ediyordu: "Allah'ım sen bana canımı, sağlığımla bağışla!.. Eğer bağışlarsan sesimi, canımı, malımı, her şeyimi senin uğrunda feda edeceğim."

Bu teşhisin ardından, bir süre tereddüt ettikten sonra tedaviyi reddetti ve Türkiye'ye kesin dönüş yaptı.

2008 yılında Mehmet Ali Birand'ın sunduğu 32. Gün adlı programa konuk olan "katı laikçi" ve "yasakçı" zihniyeti temsil eden konuşmacılar karşısında, canlı yayında söz aldı. Süregelen yasakları ve laikliğin bir baskı aracı olarak kullanılmasını eleştirdi. Başörtüsünün her alanda serbest olması gerektiğine ilişkin sözleri hararetli tartışmalara sebep oldu.

Bu sözlerden çok daha fazla fırtına koparacak sözleri Fatih Altaylı'nın sunduğu Teke Tek adlı programda dile getirdi:

"Atatürk'ü seviyor musun" diye soruldu kendisine. Canlı yayındaydı. Türkiye'yi tanıyordu. Zaman kazanmak için soruyu tekrarladı: "Atatürk'ü seviyor muyum?"

Derin bir nefes aldı. O saniye, aklına Kanada'daki son günleri geldi: "benim ses tellerim kesilecekti, hak neyse onu söylemeliyim" diye düşündü.

"Atatürk'ü sevmeme hakkı var mı Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının? Başıma bir iş gelmeyecekse, ben sevmiyorum."

Türkiye o tarihte de normalleşebilmiş değildi. Nuray Canan'ın başına o sözlerden sonra bir değil birçok şey geldi.

Hürriyet Gazetesi, haberi internet sitesinden, "alçaklığın geldiği nokta" başlığı ile duyurdu. Linç harekâtı için işaret verilmişti. Medya saldırıya geçti. Ajan, hain hatta "2. Fadime Şahin" ilan edildi, iftira ve hakaretlere maruz kaldı.

Öte yandan, saldıranlar kadar değilse de savunular da vardı.

Özgür-Der "resmi ideoloji dayatmasına ve medya lincine hayır" diyerek, saçmalıklara ve dayatmalara boyun eğilmemesi çağrısında bulundu.

Mustafa Akyol Star Gazetesi'nde yer alan "Atatürk'ü nasıl sevsinler ki" başlıklı yazısıyla konuya "anlayış"la yaklaşıyordu:

"Bu otoriter sistemin ve onun yarattığı "lider kültürü"nü herkes tarafından güle-oyuna benimsenmesini beklemek, tek kelimeyle saflık olur. Bunu zorla elde etmeye kalkmak, "Atatürk'ü kanun zoruyla sevdirmek" ise, saflığın ötesinde despotluktur. Unutmayın ki sevgi dayatılmaz, kazanılır. Eğer bazı vatandaşlarınız sizi bir türlü sevmiyorsa, suçu sürekli onların "ihanetinde" aramak yerine biraz da kendinize bakmanız, "biz ne yaptık bu insanlara" diye sormanız lazım."

Nuray Canan hakkında Beyoğlu Cumhuriyet Başsavcılığınca "Atatürk'ün hatırasına alenen hakaret" suçlamasıyla soruşturma başlatıldı. İfade vermek üzere çağrıldığında, savcı "kızım, dilim sürçtü de, kapatalım bu konuyu" diyerek kendisine yardımcı olmaya çalıştı.

Nuray Canan, dilinin sürçmediğini belirterek, yardımı geri çevirdi.

Savcı söz konusu soruşturma hakkında takipsizlik kararı verdi. Hürriyet Gazetesi bu haberi "takipsizlik ama şamar gibi" başlığı ile duyurdu.

29 Aralık 2009 tarihinde İstanbul Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'nde görevli müdür, o dönem İmkân-Der Genel Başkanı olan Nuray Canan'ı aradı. "Altı aydır idari gözetim altında tutulmakta olan hasta bir çocuk var, gelip onu hastaneye götürün isterseniz" dedi.

Nuray Canan, dernekte görevli üç kişiyle birlikte gitti. "İşlemler gerçekleştirilirken siz aşağıda bekleyebilirsiniz" denildi kendilerine.

Denilen yerde bekliyorlardı ki bir sivil polis Nuray Canan'ın yanına gelerek, "sen neden bu kurum aleyhinde Akit Gazetesi'ne konuşuyorsun" dedi.

"Bir karışıklık olması lazım, ben hiçbir yerde burayla ilgili demeç vermedim" dedi.

Sivil polis, "çık dışarı" diye bağırırdıktan sonra ona saldırdı. Başörtüsünden tutup duvara vurdu, yerlerde sürükledi, merdivene fırlattı. Bu sırada omuriliği çatladı Nuray Canan'ın.

Diğer polisler, o dövülene kadar seyrettikten sonra müdahale ettiler. Bir kadını davet ettikleri devlet dairesinde döven polisler içinden beş tanesi, darp edildiklerine ilişkin rapor da aldılar üstelik.

Nuray Canan, karakol basıp beş polisi yaraladığı gerekçesiyle hâkim karşısına çıkartıldı! Daha sonra, kendisi o polisler hakkında şikâyetçi oldu ama hukuk yine devre dışı bırakıldığı için sorumlular yargı önüne çıkartılmadı.

Nuray Canan'ın 20 yıllık hayatının özetini sundum. Buradan nasıl bir "yargı"ya varılır, takdiri okuyucuya bırakıyorum.

İnanığımız kitap bize iddialarımızın sınanacağını söylüyor.

10 Haziran 2000 tarihinde Selam Gazetesindeki röportajında kendisine sorulan son soruya verdiği cevap, özetini sunduğum bu hayatın önsözü olsa gerek.

"Topluma herhangi bir mesajınız var mı?"

Hani, "Ey iman edenler iman ediniz" diye bir ayet var ya, insanlar gerçekten bu dine inanmışlarsa, bazı şeyleri göze almayı lütfen kabul etsinler. Bedelsiz hiçbir şey yoktur. Her şeyin bir bedeli vardır, insanlar mutlaka bir şeylerini feda etmeliler, mutlaka haksızlıklara karşı mücadele etmeliler."

Mehmet Ali Çalışkan

.....

İnsanın sinirlerini bozan bu yazıyı zorla tamamladım.

İslâm'da iki temel hukuk kâidesi vardır:

1 - Zulmedilmez.

2 - Zulme rızâ gösterilmez.

Hiç; ama, fakat diye eveleyip gevelemeğe yeltenmeyelim.

O devirde başörtüsü zulmüne mârûz kalan mazlumların yanında olmamış, olmağa yüreği de îmânî da yetmemiş bir cemiyet olarak;

Susup tırsdık, zâlimin zulmüne rızâ gösterdik ve böylece zulme ortak da olduk.

O kızlarımızın âileleri, akrabaları, komşu ve arkadaşları, cemaatler, tarîkatler yüzbinlerce insan toplulukları oluşturup hep berâber şehir meydanlarında, üniversite kapılarında günlerce de sürse hareketsiz bekleyerek dahî olsa tepki gösteremez mi idik?

Geziciler kadar, ayakda dikilen Boğaziçi ün. hocaları kadar cesur olup hakkımızı, yavrularımızı savunamadık.

Ölür müydük, cop mu yerdik, mimlenir miydik?

Lâfa gelince hepimiz şehidliğe susamış bir İslâm neferiyiz.

Bu mazumlardan af dilemeğe yüzümüz olacak mı?

Kenan Algün

Teke Tek Başörtüsü Konusu

<https://youtube.com/watch?v=SCe-Rspv- E&feature=share>

Teke Tek Gün Nuray Canan Kamal

<https://youtube.com/watch?v=-sJuTNK9NEw&feature=share>

32. Gn Nuray Canan Kamalizm

<https://youtube.com/watch?v=-sJuTNK9NEw&feature=share>

Nuray Canan 32. Gn Progr.

<https://youtube.com/watch?v=nQBfI5cV18&feature=share>

Nuray Bezirgan - Ak Parti

<https://youtube.com/watch?v=fsY38K026WQ&feature=share>

28 Şubat Mazlumunu Nuray Canan

<https://youtube.com/watch?v=FgedAGs7T Q&feature=share>

Atatrk Sevmiyorum Nuray Canan Teke Tek Haber Trk

<https://youtube.com/watch?v=jVuisDQeaY4&feature=share>